

Je a není mi do zpěvu

I.

Vypadala blízka, zapadla do mihnuvších.
Stihl jsem linoryt, tudíž se mi stýská méně,

a co hlavně: Karaoke!

U něj jsem pyšný, jak elegantně dokážu usmrtit cit,
jak jemně, s jakou vizuální sebekontrolou:

Za zbraň jistoty volím paví péro čtyřoké,
jež z em pé trojek dvou písni v jednom hlase
vymete soubory nepřezpívatelných tísni
na počet nula.

Poté zbraň fuj.

Pryč s pýchou, jedna neopatrná manipulace s myslí,
v ní zapomenutý náboj egocentrika
a na věčnost odpluje i přízeň samoty.

II.

A samotu já rád,
je tou poslední, která se mě s láskou dotýká.

A všechen tvrdý mobiliář bytu,
od skříní, přes dveře po zrcadla,
jsou její nastavené boky, abych se měl čeho chytit.

Ale bývá to někdy hořká komedie:
Ona chce dítě,
já do ní, nevděčník, pořád jen hlavou.